Мал. В. ГЛИВЕНКА

ВІДОМЧИЙ АТЛАНТ

Йому вижається: «Усе на мені тримається».

Перець

КИЇВ. СІЧЕНЬ 1965

Ціна 10 коп.

№ 1 (540). РІК ВИДАННЯ XXV

Телеграфне Агентство Перця

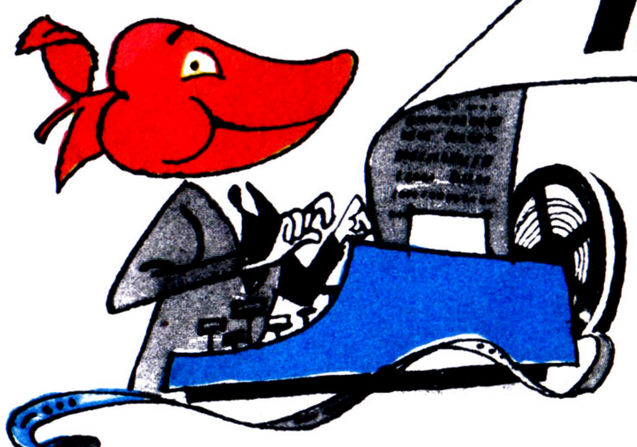

СТОВПОТВОРІННЯ В ЛОХВИЦІ

ЛОХВИЦЯ на Полтавщині. (ТАП). Нечуваного успіху добилися спеціалісти місцевого приладобудівного заводу. Їм пощастило надати ртуті якостей дерева. Тепер у термометрах, які виробляє завод, збити стовпчик ртуті не вдається ні хворим, ні здоровим людям, ні, навіть, олімпійським чемпіонам.

ФУТБОЛ

Наш спец. кор. із м. Лубен, Полтавської області, повідомляє:

З метою застороги молодим футболістам перед приміщенням дитячої спортивної школи встановлено статую футболіста. У футболіста немає голови і пальців. Здається, що динамічна статуя промовляє: дивіться, дітки, до чого призводять груба гра і порушення правил.

Дивує той факт, що керівники спортивних шкіл із інших міст не наслідують цього прикладу, тим більше, що статуя-пересторога стоїть біля школи вже більше року.

ВАЖКА ВОДА

ТУЛЬЧИН. (Вінницька область. Телеграфом). У колгоспі ім. Шевченка районне відділення «Сільгосптехніки» пробурило свердловину. Потім ще одну. Потім ще і т. д. — води нема. Не підіймається. Важка. А гроші, навпаки, летять, мов пір'я. З каси.

Всю землю посвердлили. А ніде й не капне. Підвозимо автомашинами. Вже другий рік. Собівартість продукції росте, мов плоскуха після дощу. Важка вода.

Вживаємо термінових заходів: буримо останню свердловину. Під «Сільгосптехніку». Потече чи не потече?

ВОРОТНЮК М. Т.,
голова колгоспу.

ЧЕРЕМШИНСЬКИЙ НЕ ПОСТРАЖДАВ

ТЕРНОПІЛЬ, січень 1965 р. (ТАП). Новий рекорд тяганини, головотяпства і псування настрою замовникам встановили працівники майстерні індпошиву Струсівського споживчого товариства Теребовлянського району. Чергове випробування зверхзатяжного пошиття костюма вони провели на замовниці з с. Варваринці М. П. Савці.

Випробування дали карколомні наслідки: костюм шився 7 місяців і не пошився. Незважаючи на це, завідуючий майстернею т. Черемшинський не постраждав і готовий до нових рекордів.

СИГНАЛ БІДИ

Тривожне «СОС» прийняла радіостанція Перця. Як з'ясувалося, сигнал біди подають немовлята з Львівської і Хмельницької областей, де, не відомо з яких причин, зникли з продажу дитячі соски.

ПЛАЧУТЬ ДЕРЕВА

Як повідомляє ТАП, у м. Прилуках, Чернігівської області, нівечаться старі дерева під приводом впорядкування зеленого господарства міста. Дерева обрізаються на рівні 3—4 метрів від землі і стають розкоряками-потворами.

До апарату викликаються працівники комунгоспу і зеленгоспу Прилук. Шановні громадяни, що б ви сказали, коли б вам у перукарні замість того, щоб поправити скроні, та обчухрали вуха? Плакали б, мабуть? Ну от. Дерева теж плачуть.

ФІЛІЯ ТАП

Філія ТАП відкривається на території села Поронівка, Первомайського району, Миколаївської області, в зв'язку з тим, що це село позбавлено телефонного зв'язку. Телефон з Поронівки забрано в м. Первомайськ під тим приводом, що бригада колгоспу реорганізована в радгосп з центром у Первомайську. Що ж, немає у селі телефона, хай хоч Перчанський телеграф буде.

НА ПОПОВНЕННЯ КОЛЕКЦІЇ

Перець придбав для своєї колекції цілий сніп листування мешканців села Пушкарівки, Полтавського району, Полтавської області, з різними інстанціями, від яких залежить радіофікація села.

Папір, на якому написані численні обіцянки, цупкий і все витерпить. Люди терпіти не хочуть і вимагають негайно радіофікувати село.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

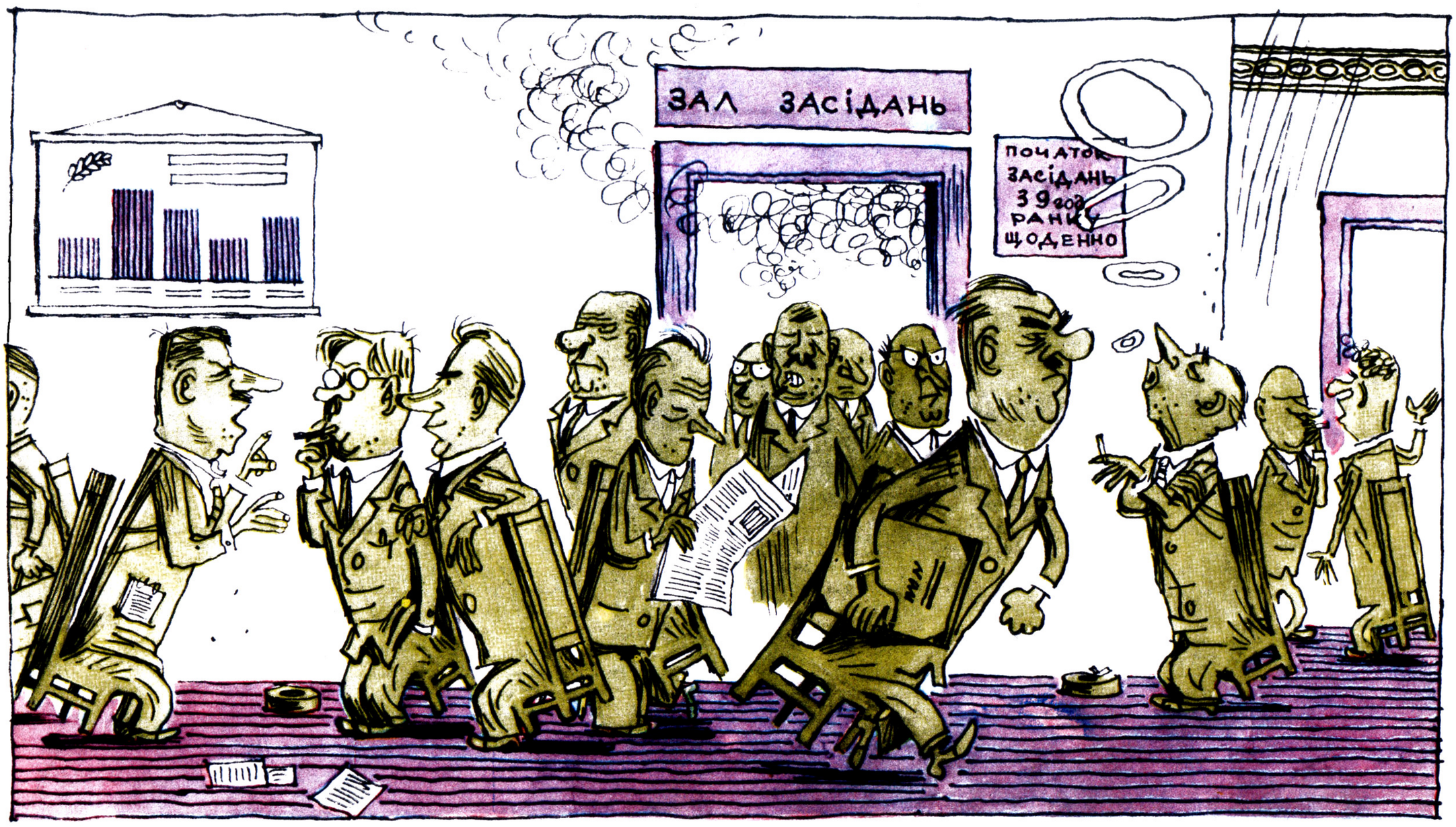

Так дозасідалися, що з стільцями позростались.

ВОРОНІ БОГ ПОСЛАВ ШМАТОЧОК СИРУ

СЛАВОЛЮБНА ЛИСИЦЯ

Вороні бог послав шматочок сиру...
Можливо б, я і не писав сатиру,
Та загубила сир роззява-птиця,
А Лисиця
Знайшла його, пилячку здула
Й Вороні чесно повернула.
А згодом, ох, на себе злилась,
Аж лобом билася об пень:
— Дурна!.. Сирком не поживилась...
Я всі газети продивилась —
Про вчинок мій ніде анітелень.

ГОРОБЦЕВА ЛЮБОВ

«Вороні бог послав шматочок сиру» —
У байці прочитав Горобчик сірий.
Причепурився і до Ворони — скік:
— Я покохав тебе навік!
А коли з'їли той шматочок сиру,
Надувся враз Горобчик сірий
І од Ворони — скік:
— Я розлюбив тебе... і втік!

РОЗАПЕТИТИВСЯ...

Вороні бог послав шматочок сиру,
А Ворон їй: «Проси й квартиру!..»

І ВАШИМ І НАШИМ

Вороні бог послав шматочок сиру,
А лисиці
Шепнув, як сир той видурить у птиці.

Володимир ЮДІН.

м. Запоріжжя.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЛІВША

Війну — головотяпству!

ЧИМ КОЛУПАТИ В ЗУБАХ

perec-ua.
perec-ua.

Перш, ніж відповісти на це запитання, ми провели невеличку анкету. Відповіді людей, до яких ми звертались, і лягли в основу способів колупання. Пропонуємо їх на суд громадськості.

Спосіб перший, найрозповсюдженіший — колупати сірником. Майже половина учасників анкети схилилась до думки, що сірник — спосіб найефективніший, найдоступніший, найдешевший.

Спосіб другий — виделкою або ножем. Не зовсім естетичний, зате дійовий. Розповсюджений у ресторанах, їдальнях, кафе.

Спосіб третій — олівцем, пером, шпилькою, скріпками. Популярний серед канцеляристів.

Спосіб четвертий — просто пальцем або двома — універсальний.

Спосіб п'ятий — нігтем. Особливо популярний серед жінок.

І нарешті, шостий спосіб, загальновживаний, — колупання стоматологічними інструментами в кабінеті зубного лікаря. Як правило, цей спосіб — наслідок користування попередніми способами.

Є, правда, ще один, сьомий — колупати в зубах зубочисткою. Ми б з радістю порекомендували цей спосіб читачам, але боїмося уподібнитись тим порадникам, котрі рекомендують, скажімо, на сніданок молоко кокосових горіхів, хоч по них, як мінімум, треба літати на інші меридіани.

На які ж меридіани треба податися по зубочистки, щоб спосіб сьомий став способом першим?

Раніш, ніж відповісти на це запитання, ми взяли кілька інтерв'ю. Почали з аптек.

Скрізь наше запитання зустрічали іронічно.

— А ви самі чим колупаєте в зубах? — спитали ми у працівників Київського обласного аптекоуправління.

— Відповідями, які спускає нам заступник начальника республіканського аптечного главку т. Кравченко, — відповіли вони. — Ми просимо бодай 200 тисяч зубочисток у рік на місто, а нам дають п'ять! І на всі наші листи відповідають відмовою.

Друге інтерв'ю ми взяли у самого начальника Головного аптечного управління т. Губського. Ми познайомили його з вищезгаданими шістьма способами колупання в зубах і спитали, якої він думки про сьомий?

— Звичайно, — відповів він, — з погляду санітарії та гігієни зубочистка — це ефективніший спосіб.

— А ви самі чим колупаєте в зубах?

Начальник главку сором'язливо опустив очі й промовчав.

— А чи не скажете, — спитали ми, — де можна дістати хоча б одну зубочистку?

Губський знизав плечима і пояснив нам, що замість 800 тисяч зубочисток, які аптекоуправління замовляло київській перо-пуховій фабриці, їм дали лише 80 тисяч. А це не лише республіці — одному місту на зуб не вистачить.

— Так ось, значить, де першопричина проблеми! — подумали ми і рушили на фабрику.

Директор фабрики т. Буяло зустрів нас весело і безтурботно.

— Нам сказали, — почали ми, привітавшись, — що ви один із тих щасливчиків, що колупають у зубах справжніми зубочистками!

— Що ви?! — здивувався він. — Звідки я їх візьму? Ледве 80 тисяч виробляємо на рік. І всі до єдиної віддаємо аптекоуправлінню!

Отже, шановні читачі, як бачите, порадити вам користуватися зубочистками ми не можемо, бо за нашими підрахунками одна зубочистка припадає на 700 жителів республіки. Вірогідніше виграти по лотерейному квитку «Москвича», ніж стати щасливим володарем чуда-дрібнички.

Залишається лише одне: взяти на озброєння ті шість способів, які ми вам запропонували.

Звичайно, серед вас знайдуться і такі, котрі категорично запротестують проти таких способів. Ми навіть чуємо голоси опонентів — працівників санітарії та гігієни. Мовляв, виделка у зубах — це ж варварство. Розумієте: в-а-р-ва-рство!

Що ж ви собі думаєте, любі фахівці по створенню дефіциту на зубочистки? Як вам не соромно людям у вічі дивитися? Є ж у республіці, крім київської, ще й одеська, львівська, харківська перо-пухові фабрики. Невже з ними не можна домовитися про організацію цього діла?

І, взагалі, хіба обов'язково робити зубочистки з гусячого пера? Он, скажімо, в наших прибалтійських республіках їх з успіхом роблять із синтетичних матеріалів. До речі, у Прибалтиці ці синтетичні зубочистки є таким же компонентом сервіровки стола в їдальнях, кафе, ресторанах, як, приміром, салфетки, гірчиця чи сіль.

Але Головне аптекоуправління й не шукає виходу з цього «дефіциту», не пробує зв'язатися з підприємствами, не ставить цього питання перед раднаргоспом.

А в самому Укрраднаргоспі? Тут, мабуть, теж впевнені, що найзручніший спосіб колупати в зубах — черевиком.

Заступник голови Укрраднаргоспу т. Онищенко так прямо і сказав нам:

— Не доходять у нас руки до зубочисток.

А ви кажете — варварство. Головотяпство це — ось що!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

Пишу при свічці

Мені пощастило: я народився, коли «план ГОЕЛРО» був уже затверджений. Тому все, що довелося в житті написати, — від першого цілком осмисленого речення «Маша їла кашу» до останньої скарги на ремонтно-будівельне управління, — я написав при електричному світлі.

Цим благом цивілізації я користувався б і до сьогодні, якби не дружина. Однієї нещасливої днини вона сказала:

— Всі порядні господарі вже давно провели собі газ. Лише ми опалюємо квартиру, як в епоху темного середньовіччя.

Це було сказано тоном, який не обіцяв у майбутньому жодних сімейних радостей.

Я все зрозумів, і весь вільний та половину робочого часу присвятив газифікації грубок у своїй квартирі. І таки домігся свого — газ провели.

Ясно, не так воно швидко робиться, як оповідається. Довелося пройти повний цикл підготовчих робіт — писати, ходити, дзвонити, просити, нагадувати і ставити могоричі.

Нарешті прийшов газовий інспектор, довго все оглядав і коротко пояснив:

— Газом користуватися можна. Але для цього необхідно переставити електролічильник на два метри вбік. Техніка безпеки вимагає. Не переставите—не включимо газ! Зверніться в «Енергозбут». Всьо!

Присутній при цьому мій шкільний товариш Сашко Головатий, який в усіх класах мав п'ятірки з фізики і взагалі був круглим відмінником, мугикнув:

— Та я тобі його переставлю за п'ятнадцять хвилин!

Але давнє, нічим не виправдане недовір'я до круглих відмінників далося взнаки і цього разу — я поніс заяву до львівського «Енергозбуту».

Через три дні звідти з'явився представник. Лічильника він, щоправда, не переставив. Натомість, витративши не більше сорока хвилин, вручив мені акта, в якому було сказано, що «Енергозбут» не має нічого проти того, щоб пересунути електролічильник на два метри вбік.

У тому ж акті було сказано, що для виконання цієї роботи я маю звернутися до ремонтно-будівельного управління № 5.

Сказати, що моя поява в РБУ-5 справила там незабутнє враження, було б великим перебільшенням. Лише один з працівників, який нарешті прочитав акта, зрадів:

— Не будемо переставляти! Ви живете далеко від нашого управління! Звертайтесь до ближчого РБУ!

— Але ж в акті сказано про ваше...

— Мало що там сказано! Ми «Енергозбутові» не підлягаємо!

Я поїхав в «Енергозбут». Там відповіли:

— Нехай не викручуються! Мусять зробити! Вимагайте!

Я побіг в РБУ виконувати цю пораду. При тому виявив неабияку настирливість. Коли в РБУ усвідомили, що від мене відкараскатись не пощастить, то сказали:

— Добре! Переставимо вам лічильник! Через місяць! Наші електрики працюють зараз на важливіших роботах.

До кабінету керуючого Львівським «Енергозбутом» — Ігоря Броніславовича Дедеркала — я вдерся з відчайдушним воланням: «Що робити?!»

— Не знаю! — відповів він, посадив мене в крісло і дав склянку води.

І тут я згадав про Сашка Головатого, який обіцяв за п'ятнадцять хвилин переставити мого лічильника. Тільки-но Ігор Броніславович почув про Сашка, він схопився за серце й простогнав:

— Боже вас борони!

Я подав йому склянку води, попросив заспокоїтись і запитав, чого він так розхвилювався.

Не кажучи ні слова, він протягнув мені інформаційне повідомлення міністра енергетики та електрифікації УРСР тов. К. Побігайла за № І-Е-63. У ньому було сказано: «Заборонити енергозбутам та енергопідприємствам з 1 липня 1964 року приймати роботи, виконані приватними особами».

Товариш Дедеркало розтлумачив:

— Заборона правильна. Бо приватники не завжди роблять технічно грамотно, а ще, крім того, використовують, як правило, крадені матеріали. Тільки-от, якби до цього ще додали пункт про створення підлеглої нам організації, яка має виконувати такі роботи, то було б зовсім добре. А то на нас скаржаться, а ми ніякого впливу на РБУ не маємо. Тільки акти складаємо...

Я, як умів, заспокоїв т. Дедеркала. На прощання ми випили ще по склянці води, закусили таблетками валідолу, і я знову поїхав в РБУ-5.

Поклавши перед його начальником Юхимом Григоровичем Кравецьким інформаційне повідомлення міністра, я спитав:

— Хто ж повинен виконувати такі роботи?

— Ми! — признався він.

— Так у чому ж справа?

Юхим Григорович розхвилювався:

— От ви показуєте мені папірець. Думаєте, у мене їх менше?! Ось, будь ласка! Теж інструкції, накази, інформаційні повідомлення. А головне оце — виробничо-фінансовий план! Подумайте самі — чи виконаємо ми його на вашому лічильнику?! Ви ж самі казали: роботи там на п'ятнадцять хвилин. Копійки! А щоб пересунути на два метри той клятий лічильник, мені треба спочатку послати працівника, який має визначити обсяг роботи і розцінити її. Потім поїде робітник, який переставить лічильник. Потім має поїхати виконроб — прийняти роботу. Потім він же має поїхати вдруге, викликавши попередньо представника «Енергозбуту», і здати йому роботу по акту. І все це за якісь копійки! Як же я виконаю план?! Ну, тепер ви хоч щонебудь зрозуміли??? — нервово вигукнув він, хапаючись за серце.

Я швидко подав йому склянку води і запевнив, що все зрозумів.

Але тут я трохи прибрехав. Бо зрозумів я лише те, що РБУ мені лічильника не переставить.

А не зрозумів я, чому на роботу, що її може виконати одна людина за п'ятнадцять хвилин, повинні витрачати так багато часу так багато людей. І чому не зробити так, щоб «Енергозбут», який має в своєму штаті сотні працівників, не тільки акти складав, а й саму роботу виконував. Тоді все оперативніше буде й дешевше. Принаймні замість п'яти-шести поїздок можна буде обмежитись двома-трьома...

Отак міркуючи, причвалав я додому. Дружина зустріла мене енергійно:

— Більше в холоді сидіти не можу! Завтра прийдуть включати газ! Я вже домовилась!

— А як же з лічильником? — розгублено запитав я.

— Нехай відрізують електрику! Краще вже нехай гріє і не світить, ніж світить і не гріє.

— Але ж я не можу без світла! — простогнав я. — Мені ж треба писати...

...Ви вже здогадалися, мабуть, що вийшло не по-моєму. Електрику відключили.

І тому оцей фейлетон я вже писав при свічці.

Є. КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Рацпропозиція Перця для міськрад, котрі не борються з ожеледдю.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

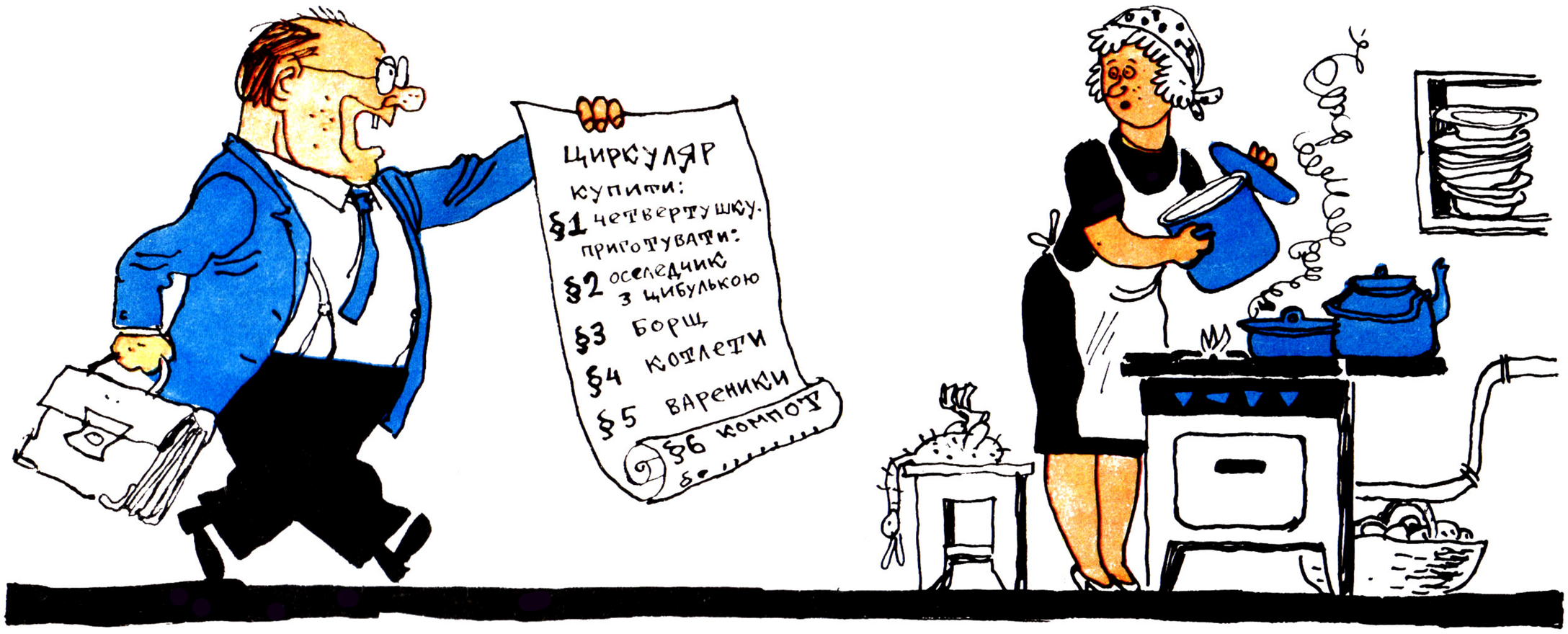

Любитель циркулярів вдома.

ПРЕМІЯ

Отак і тримати?

(подорож Перця)

Не знаю, як хто, а на мій погляд — в торгівлі головне план. План по товарообігу. Маєш план — маєш подяку, премію і, нарешті, прапор перехідний.

Недавно його Тернопільська облспоживспілка одержала.

Поїхав я туди поздоровити кооператорів.

Їду собі, їду, а повз мене люди вервечками: хто на коні, хто на підводі, а хто руку підняв — стрічній машині «голосує». Куди, думаю, їх у таку рань несе?

— Чи не в Крим по сіль, бува? — жартую.

— Угадав, чоловіче. По сіль, тільки ближче — у Заліщики. Уже півроку ходимо. Одні за гасом, другі — за чобітьми чи за фуфайками, а треті — по сіль.

— А що ж, у вас сіль перевелася?

— Сіль не перевелася, торгівці перевелися. Сільмаг у нас у Дзвинячі закритий, а ми за 8—10 кілометрів за крамом ходимо... Не вірите?

Я й справді не повірив. Область же прапор одержала.

— Їду в Дзвиняч. На щастя, недалеко й тюпав — 8 кілометрів.

— А що, — питаю, — у вас справді півроку сільмаг не працює? Чого ж ви тривоги не б'єте?

— Та били і в Заліщики, в міське споживче товариство дзвонили, і в Борщів, у райспоживспілку...

— А вони що?

— А що вони?! Шукайте, кажуть, собі продавця громадою. У нас кадрів не вистачає. Знайдете, тоді й дзвоніть.

Я — в Заліщики. Прийняв мене заступник голови міського споживчого товариства Олексій Олексійович Шевченко.

— Як торгується, Олексію Олексійовичу?— запитую.

— Непогано торгується. Можна сказати, добре. У нас все за графіком. Крім графіка веду реєстрацію: кому хліба, кому до хліба. І це все он в папках. На кожну точку окремо. Цих папок у мене більше сорока. У дві шухляди не вміщаються.

— З папками, я бачу, у вас гаразд, а як з кадрами?

— І кадрів у нас хоч одбавляй. Особливо багато їх розвелось у Заліщиках.

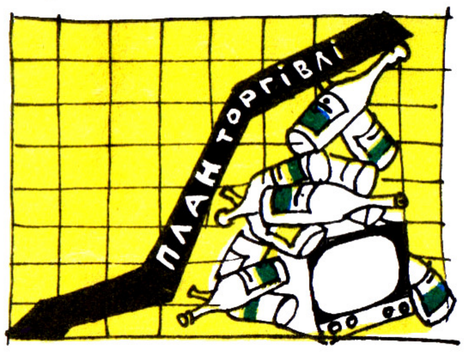

— А в Дзвинячі?

— Так я ото й кажу, у Заліщиках кадрів дівати нікуди. Ще й у Борщеві, в магазині-школі, дві кадри вчимо.

— Для Дзвиняча?

— Ага. Одна, може, й в Дзвиняч піде.

— А коли ж це буде, не скажете?

— А чого ж не сказать, скажу. Через 6 місяців. Курси ж шестимісячні.

— А як же Дзвиняч?

Олексій Олексійович клацає рахівницею і показує мені якусь брошурку.

— Ось тут ясно сказано. Я там червоним олівцем підкреслив: товарообіг у Заліщиках найвищий в області. Наша Борщівська райспоживспілка перше місце в області по товарообігу зайняла, вчора перехідний прапор одержала. Там і наша заслуга.

Того ж дня був я у Борщеві. У райспоживспілці саме нарада йшла. Керував нею сам голова правління Микола Прохорович Семенишин.

Добре керував, а особливо блискуче виступав:

— Ганьба, товариші, — картав він голів СТТ. — Прапор ми завоювали, а як?! Це ж не секрет, що в нас є такі села, де ні солі, ні сірників нема. А план виконують. Продадуть один телевізор, і план готовий. За одного мотоцикла грошей уторгує більше, ніж за 2 вагони сірників. І кум королю! Поклав преміальні в кишеню, крамницю на замок, а сам на храм, чи на весілля, чи на кабанину свіженьку. Гуляй, душа, без кунтуша!.. Він давно вже вирішив, що йому краще продати один телевізор, ніж вагон солі... Комерсант!

Самокритично виступав товариш Семенишин.

Слухав я його і зачарувався. Підійшов. Знайомлюсь. А він раптом:

— Пробачте, а чому Перець до нас? Ми ж учора прапор перехідний завоювали?

— Тому й до вас. Хочеться подивитися, як під прапором торгується!

— Торгується непогано.

— Та я вже трохи чув од вас.

— То, Перче, тимчасові труднощі. Не звертай уваги.

— Та я й не звертаю. Хочу тільки дізнатися, як той план роблять і прапор одержують. Самими телевізорами чи й горілкою?

— Воно, — каже голова райспоживспілки,— інколи трапляється — замість широкого асортименту товарів, у село горілку премо.

І подумав я тоді — точнісінько так, як у Теребовлянському районі (перед цим прапор там був). Та трапилось, що в деяких точках тимчасово горілки не стало, і прапор проморгали. Тепер надолужують. Інтенсивно у боротьбу за прапор кілька СТТ включилося. Перед веде село Трудове. Тільки й чуєш там:

— На тім світі не дадуть горілки...

Співаки натякають, що кращої, ніж у Теребовлі, райспоживспілки по забезпеченню цією рідиною і на тому світі не знайдеш.

І школярі з села Романівки Теребовлянську райспоживспілку згадують. Там дуже ініціативний голова. На всю область роздзвонив Микола Федорович Кузнецов обіцянку: відкриємо в кожній сільській школі буфет!

Дзвін по області пішов, а буфетів немає.

Повертався я та й думав: на Тернопільщині в кооперативній торгівлі все йде дуже добре. Товариш І. А. Сидоренко — голова облспоживспілки — взяв курс правильний — на прапор. Отак і тримати! Так і торгуйте, товариші. Не завозьте в села ні скла до гасових ламп, ні гасу, ні сірників. Пріть лише горілку і телевізори. Недоставатиме горілки на тернопільських базах, бийте депеші у Львівську, Оренбурзьку області, аби план, аби слава... Дерзайте і пам'ятайте одне: не ви для людей, а люди для вас.

А якщо хто й скаже: — А най би вас когут клюнув з такою торгівлею! — не звертайте уваги.

З Перцем подорожував і його враження записав О. ЧОРНОГУЗ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

ДЛЯ ВИГОДИ ЧИ ДЛЯ МОДИ?

У селищі ім. Артема на Криворіжжі спорудили й заселили новий будинок, № 16. Споруджувало його рудоуправління ім. Кірова.

Новоселів пишно поздоровляв заступник керуючого рудоуправлінням т. Коваленко.

— Тепер у вас квартири з усіма вигодами, — розмахував він букетом квітів, — живіть та, як кажуть, грійтеся і мийтеся!

Прожили ми в тому будинку ось уже два роки і пересвідчились, що у т. Коваленка тільки слова були теплі. Адже батареї взимку холодні, а у ванни за весь час жодної краплини гарячої води не капнуло. От тобі «грійся і мийся».

— Навіщо ж ви нам оті ванни поставили? — допитуються мешканці.

— Мода тепер така: з усіма вигодами будинки здавати, — відповідають нам. А про гарячу воду мовчать, ніби холодної води в рот набрали.

І. ЗЛИДНИЧЕНКО.

м. Кривий Ріг.

ТРЕБА ЗВ'ЯЗАТИСЯ

— Значить, фейлетончика збираєтесь писати? Ну-ну, пишіть, пишіть, побачимо, що з того вийде. Думаєте Овдія Раффе залякати? Не залякаєте. Я нічого не боюся. Мене всі бояться. Ану, лишень, запитайте у другій дитячій міській лікарні м. Сімферополя про хірурга Овдія Юфидовича Раффе. Що вам скажуть? Вам скажуть, що я грубіян, сутяга, наклепник. І хай собі кажуть. Мені чхати на те, що про мене кажуть. Може, ще скажуть, що я не вмію жити в колективі? Що жодного дня не проходить без скандалу, затіяного мною? Нехай кажуть. І буду казати. Коли розібратися, то вийде, що не я винен, а вони винні. По-одумаєш, колектив! Колектив повинен мене поважати, а що я його не поважаю, то це моє діло, і нікому немає діла до того, кого я поважаю, а кого ні.

Може, знову будете товариський суд скликати, як минулого разу? Скликайте, скликайте, вам же гірше буде. Я знову висловлю недовір'я суду і всіх повідхиляю. Догану винесете? Хо-хо! Злякаєте мене доганою! Ніби у мене одна догана!

Чи, може, побіжите скаржитися на мене до облздороввідділу? Біжіть, біжіть! Були вже такі, бігали. Дуже їм допомогло? То ж то! Я облздороввідділу не боюсь, там мене самого боїться. Ніхто зі мною зв'язуватись не хоче.

Словом, пишіть, пишіть фейлетончика. Однаково побачите, що нічого не вийде.

ВІД ПЕРЦЯ. Вийде, Овдію Юфидовичу, от тій-же-боженьки, вийде. І не таких, як ви, вчили людяності і навчили нарешті. І вас можна навчити.

Єдине, в чому ви маєте рацію, це те, що ніхто з вами зв'язуватися не хоче. То вже даремно. Треба зв'язуватися. Та так зв'язуватися, щоб ви відчули, нарешті, що таке сила колективу!

СТАРОГРЕЦЬКІ анекдоти

Стародавні греки любили й уміли посміятися. Вони створили образ сміхотуна ПЕДАНТА, мудрого і разом з тим ніби дурнуватого сина свого віку. Сотні народних анекдотів про Педанта збереглись у збірках під назвою «Філогелос», по-нашому — «Сміхотун».

Відомий байкар наш Микита Годованець задумав познайомити із античним Педантом українського читача, та віршовано обробив сотню анекдотів про нього. Деякі з них ми оце й друкуємо.

НОВОНАРОДЖЕНОМУ — ВІВАТ!

— Віват, Педанте мій! — друг здалеку
кричав: —
У тебе син родився?! Я чув, як він пищав!
— А що ж тут дивного? — Педант
відповіда: —
Усі ми пищимо, коли прийде біда!

ВЕРТАЙСЬ БЕЗ ГОЛОВИ

Хвалився Педантів син собою:
— Ворожу голову я принесу із бою!
Педант: — Твої бажання благородні!
Прийдеш без голови — ми також згодні.

ХАБАРІВ НЕ ДАЄ

Педант у храмі молиться і сльози проливає.
Жрець з ладаном його зустрів
І руку за дарунком наставляє.
А богомолець відмовляє:
— Не брав і не даю нікому хабарів!

ЖИВЕ ЧУДОВО

Вернувсь Педант з чужих країв.
Його знайомий стрів:
— Як там синок мій пожива?
— Чудово! Днями тещу поховав!

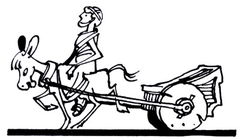

ПОСПІШАЄ ДУЖЕ

Педант на вислюку. За вислюком
Котився віз порожняком.
Зустрічні: — Бачили комедію таку?
Порожній віз, а він — на вислюку!—
Педант на те байдуже:
— Я поспішаю дуже!

ПІСЛЯ ОПЕРАЦІЇ

Педанту гланди вирізали
І розмовляти заказали.
Від того часу брав раба з собою
І, кривлячись від болю,
Перед зустрічними перепрошався:
— Я доручив рабу, щоб він вітався:
Мені-бо гланди вирізали
І розмовляти заказали.

БРЕХЛИВИЙ СОН

— З тобою ми стрічались цеї ночі в сні! —
Сказав сусід, не встигши й привітати.
Педант: — Брехня! Я був на баштані,
Крав дині в тата!

ХАТА СОКРАТА

Педант
Стеріг баштан.
Аж тут прохожий:
— Я вашу милість потривожу:
Де хата
Сократа?
Педант: — Баштан я стережу.
Побудьте тут на баштані,
Постережіть кавуни мені,
Щоб лиха не було,
А я в село
Швиденько побіжу
І покажу,
Де хата
Сократа.

КУРКА В ТРАУРІ

Педант з товаришем гуляли по подвір'ї
І курку вгледіли у чорнім пір'ї.
Педант сказав: — Чи бач, яка сумна?
У неї півень вмер, у траурі вона!

ПЕДАНТ УЧИТЬСЯ НА АДВОКАТА

Педант писав: «О, батьку! Мати!
В Афінах вчусь,
Жду, не діждусь,
Щоб, повернувшись до своєї хати,
Обох вас під судом застати:
Всі бачили б,
Кого учили ви
На адвоката!»

ПОЦІННИЙ МЕД

По мед враз до Педанта виросла черга.
Ідять, купивши, хвалять на всю губу:
— Чудовий мед! Пожива дорога!
Поцінно продаєте, друже любий!
— Якби в мед щур не впав,
То з'їв би сам, не продавав!

ПОЖИВУ БЕЗ ІМЕНІ

Родився в Педанта син. А звичай є:
Ім'я давать зійшлось чимало люду.
Педант: — Маляті причепіть ім'я моє,
А я без імені як-небудь перебуду!

ПРИКОРДОННИЙ ІНЦИДЕНТ

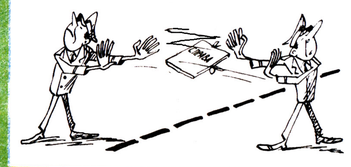

Обставини, за яких було порушено кордон, ще й нині повністю не з'ясовані.

Ясно поки що одне: порушником був Франц Леонтійович Богинський.

Це він на власній автомашині «Волга» того дня об'явився на березі річки Північний Донець.

Це він став щось кидати у річку, після чого один за одним пролунали три вибухи.

Це він, зразу ж після вибухів, кинувся у воду і став вибирати оглушену рибу.

І це він, невдаха, потрапив разом з рибою прямо в обійми рибінспектора.

Отоді, власне, і почалося найцікавіше.

Інспектор склав акта, в якому описав цей цікавий епізод з життя і діяльності Франца Леонтійовича Богинського. Описав у найдрібніших деталях. І, само собою, оформивши цей документ, передав його органам міліції, щоб ті, як люди тямущі, вже самі визначили, якої нагороди заслуговує ратний подвиг цього заповзятого бомбардира.

Документ потрапив до рук начальника Слов'янського міського відділу міліції т. Воробйова, і він, прочитавши його, тяжко зітхнув.

Що означало це зітхання — сказати важко. Можливо, це був стогін людини, надмірно обтяженої службовими обов'язками. А може, німе співчуття браконьєрові, що так неждано-негадано спіймався на гачок.

У всякому разі, зітхнувши, начальник Слов'янського міськвідділу міліції твердо вирішив, що треба щось зробити.

І тут же, не довго думаючи, щось-таки і зробив: переадресував справу начальникові міліції міста Красний Лиман т. Водопазькому. Оскільки, мовляв, злочин стався на його території.

У Красному Лимані працівники міліції зважили на серйозність справи й одразу дали їй хід. Вони акт рибінспекції про злочинну діяльність браконьєра Ф. Л. Богинського упакували в конверт і відправили... назад до Слов'янська, на адресу того ж таки, вже відомого нам, начальника Слов'янського міськвідділу міліції т. Воробйова.

Чому?

А тому, що, як запевняють працівники міліції Красного Лиману, злочин стався не на їхній території.

А на чиїй же?

— На вашій! — твердять краснолиманці, киваючи на слов'янців.

— Ні, на вашій! — заперечують слов'янці, тикаючи пальцями в бік Красного Лиману.

— А ми заявляємо, що — на вашій! — наполягають на своєму перші.

— Ні, на вашій, на вашій, на вашій!!! — доводять другі.

Доводять, бідолашні, ось уже рік і ніяк не можуть врегулювати цей прикордонний інцидент. А Франц Леонтійович Богинський, спостерігаючи, як це у них красиво виходить, тільки посміхається.

Є з чого сміятися. І, головне, — з кого...

К. ФИЛИПЧЕНКО,
дільничний інспектор держрибінспекції.

Донецька область.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Биту годину толкую вам, що ніяких телефонних розмов, коли ви приймаєте відвідувачів, бути не може...

А Н І Я К!

Сидів якось заступник голови Київської облспоживспілки т. Завірюха у своєму кабінеті і переглядав свіжий номер журналу «Советская книжная торговля». В очі йому кинулася одна кореспонденція.

— О, та тут і про нас пишуть! — вигукнув він. — Цікаво, цікаво!

А в журналі і справді писалося про завідуючого книжковим магазином м. Боярки Анатолія Васильовича Клименка — тямущого пропагандиста і розповсюджувача книжкової продукції.

«Приємно, приємно, — відмітив про себе т. Завірюха. — Виходить, уміємо добирати і виховувати кадри».

Але саме на цьому місці гарний настрій розчулений заступника голови облспоживспілки блискавично зіпсувався. Ще б пак. У другій половині кореспонденції вже пішла мова про те, що хоч Анатолій Васильович Клименко і великий ентузіаст своєї справи, та працює він в умовах препогано-их. Книжковий магазин у Боярці — це тісна фанерна халабуда, де взимку неймовірно холодно і сиро, а влітку душно і від пилюги нема куди подітися.

— Фу-у! — вирвалося у т. Завірюхи. — І нікого тобі такту в цих журналістів: почав, як кажуть, за здравіє, а кінчив за упокой. Хвалиш, то хвали... А то — сиро... душно... пилюка!..

Та хоч як не гнівався т. Завірюха, але внутрішній голос підказував йому, що на виступ преси треба реагувати.

Відповідно до тону кореспонденції «реагування» заступника голови облспоживспілки теж було поділено на дві частини. У першій частині йшлося про те, що облспоживспілка всіляко сприятиме поширенню передового досвіду роботи А. В. Клименка на всю область. А в другій — що в Боярці буде збудовано новий книжковий магазин.

Тепер позначимо ці події датами.

Кореспонденцію про книжковий магазин у Боярці т. Завірюха читав у № 8 журналу «Советская книжная торговля» за 1961 рік.

Відповідь на кореспонденцію, в якій, зокрема, була розкреслена обіцянка облспоживспілки спорудити в наступному, тобто в 1962 році новий книжковий магазин у Боярці, було опубліковано в № 2 журналу за 1962 рік.

А далі... Далі збігли 1962-й, 1963-й і 1964-й роки. Почався вже рік 1965-й, а книжковий магазин у Боярці як був, так і залишився у фанерній халабуді. Тільки за цей час він ще більше постарів, осунувся. І тримається він на ентузіазмі самовідданого книголюба А. В. Клименка.

А що ж т. Завірюха? Як його слово, його обіцянка?

Аніяк!

І. ЯОСИПЕНКО.

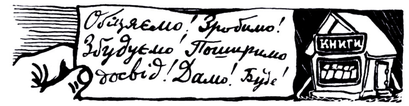

СИЛА ВОЛІ

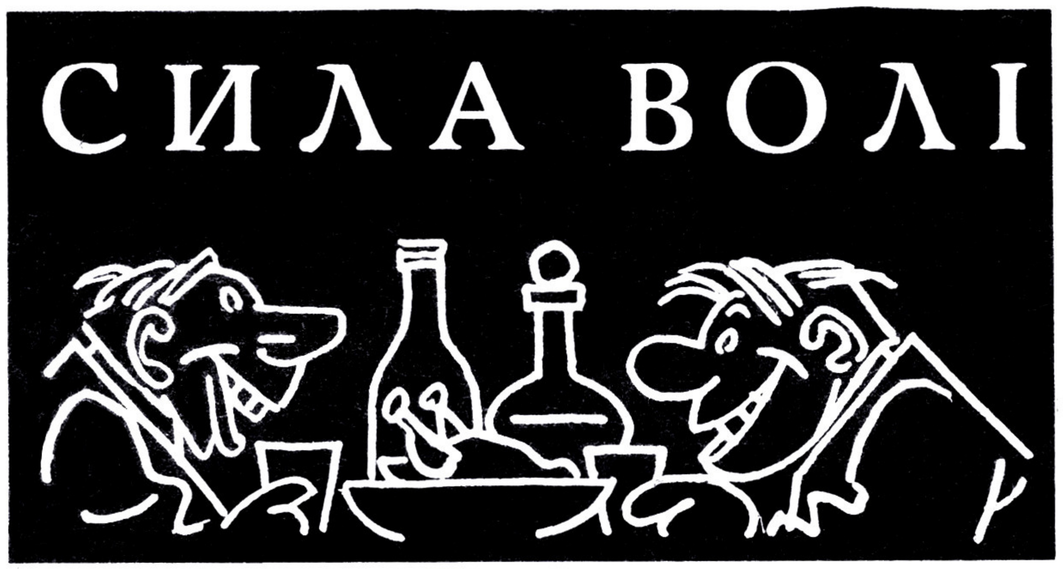

Сашко Дарнопих сидить за письмовим столом. Він майже механічно виконує звичну роботу, а весь зайнятий думками про загартування своєї волі.

«Все! Від нинішнього дня кришка! Більше і в рот не візьму! — дає він сам собі настанови. — Ні, більше не буду такою онучею, таким безвольним. Нехай Володя хоч на коліна стає переді мною, нехай молить і благає — не здамся! Що я, не мужчина? Не господар сам собі?!»

Міркуючи так, Сашко абсолютно вірить у свою твердість і навіть виробляє план, як дотепно сьогодні ж відшиє посланця, як переможно засміється йому вслід. А до товаришів по роботі скаже: «Бачили, як я його наладив?»

У цей критичний момент без стуку відчиняються двері і заходить Володя. Він, не скидаючи картуза, кивком голови вітається з усіма, добирається до стола Дарнопиха і мовчки сідає на стілець. До кінця роботи залишається ще десять—п'ятнадцять хвилин, і за цей час Володя не скаже ні слова.

Його діло чекати. Сказали привезти Сашка, значить, він привезе. Не перший раз.

Дарнопих теж сидить мовчки. Він ніби не бачить Володі. А в свідомості розгоряються дебати.

«Чорти його принесли, — промайнула перша думка. — Гадає, отак мене легенько і вивезе, як минулого разу. А дідька лисого!»

Сашко робить вигляд, що страшенно зайнятий роботою, і йому зовсім не до якогось там гостювання.

«Хіба таки відрубати Володі відразу, щоб повертав голоблі, бо сьогодні доведеться їхати без пасажира? — знову вертиться думка. — Тільки незручно якось. Причому тут Володя? Був би це сам Василь Панасович, інша справа».

При згадці про Василя Панасовича у Сашка блискавично постає в уяві простора квартира давнього приятеля, привітна Віра Сергіївна і неодмінно — стіл. О, стіл у них завжди шикарний. Є на ньому закуски різні, є й кілька пляшок. А затишок!..

«Але ж я дав сам собі слово, — обриває спокусливі думки Дарнопих, спересердя шкрябнувши пером так, що аж папір продерся. — Твердість, і тільки твердість!».

— Я не поїду! —майже пошепки звертається Дарнопих до Володі. — Скажеш, зайнятий!

Володя мовчки кивнув головою, і показавши п'ятірню загрубілої руки, дав зрозуміти, що охоче почекає його ще п'ять хвилин.

Сашко завовтузився на стільці, хотів було сказати ще щось більш категоричне, але змовчав.

«Через кілька хвилин закрию стіл, підведуся, попрощаюся та й — будь здоров!» — вирішив Дарнопих.

А цей теж упертий, сидить, неначе чорт над грішною душею. «Сказано ж ясно. А може, не дійшло до нього? Я так тихо це вимовив».

— Не поїду! — уже голосно і з серцем сказав Сашко. — Можеш не чекати!

Володя засміявся, але з місця і не думав рушати.

«Головне, вистояти до кінця один раз, — настроював себе Дарнопих. — Не здамся зараз, не буду безвольним і потім. А може, Василь Панасович сам відчепиться? Нехай уже без мене п'є. А то, бач, йому скучно, товариша потрібно до столу... Ех, а стіл там таки багатющий! Завжди тобі грибочки у різних видах, салатики, рибка. Ну, а що вже до птиці, то за Віру Сергіївну ніхто краще не приготує. Подасть курочку, підсмажену в жовтках з борошенцем, то й за вухо не відтягнеш!»

У Сашка аж всередині все зрушилось, засмоктало під грудьми. Так би й узяв хоч шматочок чого-небудь з того столу.

«Що за чортовиння? — снується у Сашка в голові. — Зарікся ж, назавжди зарікся. А цей сидить. Витурити та й кінець! А то спокушає, штовхає знову на слизьке. Господи, дай рішучості! Зараз я його тюгану звідсіля!»

Дарнопих увесь нап'явся, аж почервонів, набрав у груди більше повітря і підвів очі на Володю. А той, з ангельською посмішкою на устах, сидів і майже закохано дивився на Сашка. Весь його вигляд ніби говорив, що він аніскільки не сумнівається у податливості свого постійного пасажира, у його готовності негайно сісти в машину і їхати хоч на край світу.

«Зараз я зроблю твою пику пісною!» — вирішив Сашко і вже розтулив рота, щоб кинути різке слово, але його випередили.

— Сьогодні Віра Сергіївна приготувала качку, — ніби сам до себе промимрив Володя і поглянув на годинник.

— Все одно не поїду! — вигукнув Сашко і не впізнав свого голосу. Голос цей був писклявим і якимсь благальним.

«Ну, що я роблю? — картає сам себе Дарнопих. — Люди до тебе з повагою, за товариша вважають, спеціально готуються прийняти, а у відповідь свинство. Каже Володя, що Віра Сергіївна качку приготувала. Хіба кожна жінка це зробить? Та як зробить?! У роті геть все тане: і м'якеньке те м'ясо, і посолене — саме тобі раз, і жирне в міру. Та ще як перед тим Василь Панасович скаже: «Давай, друже, поїхали!» А чорти б його все забрали: і їдь — горе, і не їдь — біда! А слово, а клятва?»

— Слухай, ти! Помічник спокусника! — зірвався з місця і забігав по кімнаті Дарнопих. — Нікуди я не поїду, нікого я не хочу бачити і більше не п'ю! Розумієш? Отак їдь і скажи, що Дарнопих ігнорує, не хоче, не піддається! І більше не просіть, досить з мене!

Володя теж підвівся з стільця, застебнув гудзики на піджаку і, крокуючи до дверей, кинув на ходу:

— Так я пішов заводити машину, а ви ж швиденько, не баріться. Там, по-моєму, сьогодні й варенички будуть.

— Гу-у-у. Ех-х! — як з вулкана, вирвався стогін у Сашка Дарнопиха. — Тирани! Людолови! — Він поспіхом закриває шухляди стола, надіває капелюх і, хряснувши дверима, вилітає на вулицю.

— Володя! Одну секунду. Я зараз.

* * *

Наступного дня Дарнопих знову сидить за столом. В голові сумбур, але на першому плані настирливо вертиться думка про загартування волі.

— Все! Від нинішнього дня кришка! — бубонить сам до себе Дарнопих. — Більше і в рот не візьму. Хіба я не мужчина?

А в цей час без стуку відчиняються двері і до кімнати заходить Володя...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

perec-ua.
perec-ua.

— Наш Коля ліг саме відпочивати, і за збірну двору гратиму я.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Мурчик допоміг.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

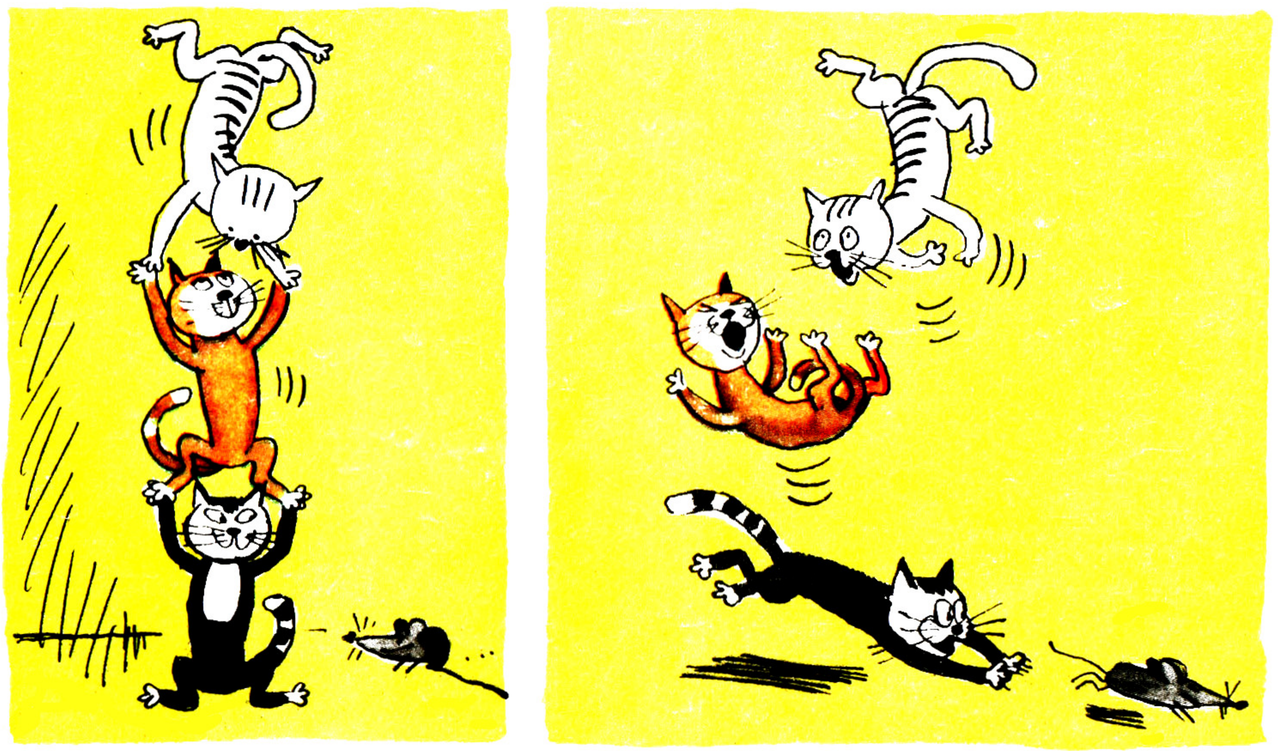

Зрозуміло без підпису.

ПЕРЛИНА

Я БІЛЬШЕ НЕ БУДУ

Мама Мишка казала своєму малому Мишику:

— Не лізь туди, розіб'єш банку варення!

І чула у відповідь:

— Я більше не буду.

— Не пустуй, розіб'єш тарілку!

— Я більше не буду.

— Не розливай воду!

— Я більше не буду.

— Не лізь лапами у варення!

— Я більше не буду.

— Не лізь до плити, попечешся!

— Я більше не буду.

— Не розливай воду!

— Я більше не буду.

— О, таки розбив тарілку!

— Я більше не буду.

І все починалося з самісінького початку.

— Не висовуйся з нірки, бо кіт схопить!

Тільки хотів маленький Мишик писнути: «Я більше не буду», як страшна сіра котяча лапа вхопила його за комір і потягла...

Яке щастя, що мама Мишка тримала на той час у лапках гарячий утюг. Приклала вона той утюг до котячої лапи. Кіт нявкнув з болю і переляку, випустив малого Мишика і втік. А то дуже сумно могла б закінчитися ця історія.

От що серед мишей трапляється. А як серед дітей? Буває таке чи ні?

ДІД ЯВТУХ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

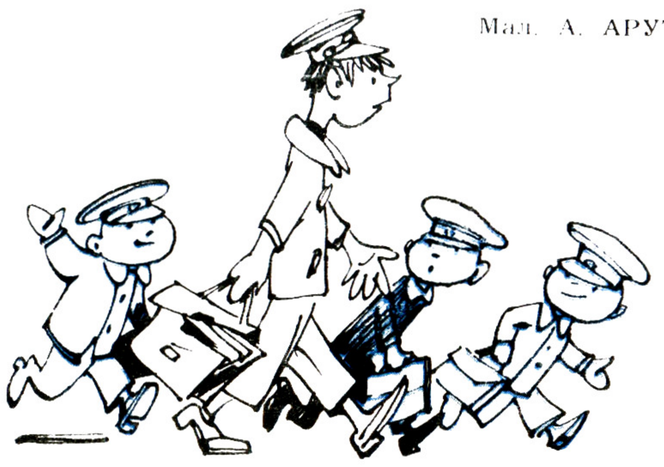

Третій раз в другий клас.

ВЕРЕДЛИВІ САНЧАТА

Ну й санчата Олечці купили!
Вередливіш, мабуть, не знайти:
Із гори — самі біжать щосили,
А на гору — треба їх тягти!

Петро РЕБРО.

СМІШИНКИ

Виправдалась

Запитали у Марічки:
— Чом не чистиш черевички?
А вона надула губи:
— Ви ж казали чистить зуби!

Відповів

Запитали в школі Костика:
— Коли Щ була без хвостика?
Він подумав і сказав:
— Коли я не дописав!

Люда з дитсадочка

Кажуть Люді, що людей
На Місяці немає.
— Хто ж тоді стільки ночей
Світло там включає?!

Валентин ЛАГОДА.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ти не пам'ятаєш, тут ми вже трусили самогон?

МАЛА КУПА!..

Є така гра у дітей. Не будемо з'ясовувати, хороша вона чи погана. Скажемо тільки, що коли в «малу купу» грають дорослі дяді, це погано. Факти?

А щоб далеко не ходити за фактами, давайте заглянемо до крамниці Рихальського радгоспробкоопу (Ємільчинський район, Житомирської області).

Втім, заглянути до цієї крамниці не так легко, як може здатися. З усіх боків крамниця відгороджена від світу білого високими горами. Гори ці, як запевняють спеціалісти, вулканічного походження. Виникли вони саме в той час, коли загуло, загуркотіло в Житомирському облкоопбудторзі, і почалося виверження товарів, на які ніхто й дивитися не хоче. Зразу ж за цим виверженням і було зареєстровано струс грунту в районі Рихальського радгоспробкоопу: крамницю завалило розсувними овальними столами.

Донедавна цій невеличкій крамниці вистачало десяти столів на цілий рік торгівлі, а тут раптом звалилося аж дев'яносто штук.

— Караул! — з великого переляку заволали працівники прилавка.

Але на них накивало пальцем обласне кооперативне начальство.

— Цить! — гнівно гукнуло воно. — А то ще підкинемо...

І таки підкинуло. Відправило Рихальському радгоспробкоопу один вагон пружинних матраців. За ним — другий. А потім, подумавши, ще трохи додали... Це ж не жарт — 173 матраци зібралося!

Продавці підрахували, що їм цього лежалого товару вистачить на десять років торгівлі. Якщо, звичайно, через десять років він ще збереже свій товарний вигляд.

Самі продавці на це не розраховують. Та обласні кооперативні діячі, очевидно, знають, що роблять. Бо гори довкола маленького рихальського магазину все ростуть і ростуть...

Словом, житомирські кооператори і не думають припинити гру в «малу купу, давай ще!»

Г. ПАЛАМАРЧУК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Директор Житомирського міськхарчоторгу т. Савчук не хотів переводити з центра Житомира в інше, спеціально відведене місце конюшню, яка стала вогнищем антисанітарії в місті. Про це розпо. відалося у фейлетоні «Перчанські туристські маршрути» («Перець» № 11 за 1964 р.).**

Після виступу Перця конюшню в центрі міста знесено.

★ **У листі, надрукованому в № 11 журналу, колгоспники скаржилися на директора Гутянського лісгоспзагу (Богодухівський район) Маловічка, який в 1962 році спустив із ставка воду, а потім (у відповідь на скаргу) написав Перцеві, що відбудує ставок весною 1964 року, та так і не відбудував.**

Начальник Харківського облуправління лісового господарства та лісозаготівель т. Ковалевський повідомив, що за зневажливе ставлення до критичних зауважень преси т. Маловічку оголошено догану.

★ **У № 12 журналу було надруковано фейлетон «Святий у сатинових трусах». У ньому розповідалося, як шахрай Іванов П. К. приїхав з Ростовської області до селища Хорошеве (Харківська область) і під личиною «святого зцілителя» видурював гроші у хворих громадян, а місцева міліція лише спостерігала злочинну діяльність шахрая.**

Заступник начальника Харківського обласного управління охорони громадського порядку т. Титов повідомив, що фейлетона обговорено на зборах особового складу Мерефянського відділу міліції. На дільничного уповноваженого селища Хорошеве Калашникова І. Ф., який не вжив рішучих заходів проти шахрая, накладено дисциплінарне стягнення.

★ **У радгоспі «Урожайний» (Бахчисарайський район) не було належного контролю за збереженням та використанням отрутохімікатів. Це призвело до загибелі значної площі радгоспного саду. Про це Перцеві написали з радгоспу.**

Заступник начальника Кримського обласного управління виробництва та заготівель с.-г. продуктів т. Яцук у своєму листі до редакції підтвердив цей факт. Він повідомив також, що садок поновлено.

За послаблення контролю за зберіганням отрутохімікатів керівництво тресту овочево-молочних радгоспів оголосило сувору догану агроному по багаторічних насадженнях радгоспу Олексієвій О. В., а бригадира Торшину Р. Р. зняло з роботи.

★ **Завідуюча магазином села Новофонтанівка (Баштанський район, Миколаївської області) Півень М. М. порушувала правила торгівлі. Про це нам написали пайовики.**

Після втручання Перця Півень з посади завмага знято.

Любий Перче!

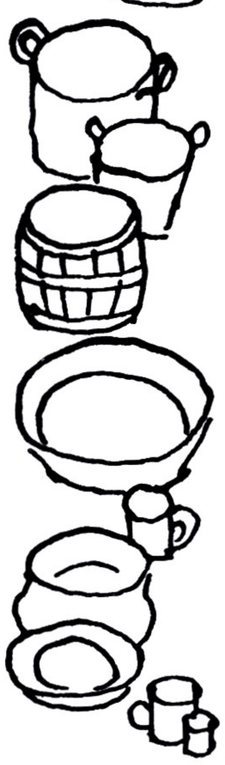

Чи не міг би ти нам порадити якого-небудь спеціаліста, щоб той остаточно вивчив всі властивості не мінеральної Миргородської, а звичайної, водопровідної води.

І звичайна вода у нас не така, як у всіх.

Посуди сам. Шість років будувалася у Миргороді водонапірна башта, нарешті, в минулому році добудувалася. А вода поступає у водорозбірні колонки з перебоями.

Густа вона чи що? Тече дуже повільно через те, мабуть.

Було б не погано, щоб який-небудь «водолог» на місці розібрався у цьому питанні.

Мешканці м. Миргорода, Полтавської обл.

Ти, певне, і не догадуєшся, яка в нас, на ХТЗ, канатна дорога. Про неї не писати, а співати хочеться: «Занедужав я в дорозі, та й набрався я біди!..»

Біда з цією дорогою у нас приключилася ще в 1962 році, коли її прикінцева станція скособочилася. Тоді ж, у 1962 році, нашого сусіда, директора заводу «Металоконструкція», зобов'язали спорудити у нас нову станцію. Та минув 1962-й, і 1963-й, кінчився і 1964-й рік, а монтувати нову станцію канатної дороги ніхто ще і не починав.

Може, хоч тобі, Перче, директор заводу «Металоконструкція» т. Лукавенко пояснить, чому він десятою дорогою обминає нашу канатну дорогу.

А то з нами він і говорити не хоче на цю тему.

Ударники комуністичної праці Е. БОРИШПОЛЬЦЕВ, В. ВЕРЕТЕННИКОВ; майстер І. КОРОТКОВ.

Харків, ХТЗ.

Ось уже три роки, як у нас проводиться цікава гра під назвою «будівельна пасовочка». Заповзяті учасники гри дуже вправно «розпасовують» — ні, не м'яч, а «будівельний об'єкт» — житловий будинок для спеціалістів сільського господарства радгоспу «Карпати».

Спершу об'єкт побував у руках Львівського управління м'ясомолочної промисловості. Потім потрапив до Львівського обласного управління виробництва і заготівель сільськогосподарських продуктів. А звідтіля — у цупкі руки Стрийського міжколгоспбуду.

Гра триває при байдужому споглядані директора радгоспу т. Яворського.

Запрошуємо тебе, Перче, бути суддею цієї гри. Може, хоч за твого суддівства той будинок добудують і заселять.

А. СЕМЕНКІВ,
головний ветлікар радгоспу.
Б. ЖАРУН,
головний зоотехнік.
А. КОСТЕНКО,
економіст.

Посади, будь ласка, нашого голову т. Кореня І. Х. хоч на тиждень корів доїти. А поруч — механіка колгоспу т. Савченка П. В., нехай і собі цяпа. Може, тоді вони запровадять механічне доїння на фермах. (Два комплекти обладнання вже два роки іржавіють на горищі). Бо ніщо не помагає — ні прохання, ні скарги. Звернулися до механіка, а він: «У нашому колгоспі механічне доїння не піде — корова не та». Що він мав на увазі? Чи масть, чи товщину рога?.. А голова, той по-простому: «Доярка в сто раз краще видоїть».

Якщо ж шановні наші керівники не здатні будуть доїти, переведи їх, Перче, розрядом нижче — картоплю мити для свиноферми. Тоді вони обов'язково поставлять картоплемийки, що років з п'ять валяються серед двору. Тільки не відкладай справи. Бо діти відкотять всю ту машинерію в утиль. Їм що...

М. ШРАМЧЕНКО,
колгоспник.

с. Єліне,
Щорського району,
Чернігівської області.

МОКРЕ ДІЛО

Скільки сміху було б, якби хтось у наші дні став вихвалятися, що він пройде «по воді, яко по суху»...

— По-ду-ма-єш! — сказав би навіть першокласник. — Таке диво і я показати можу. Дайте мені лишень пару гумових чобіт.

І хлопчисько, безумовно, сотворив би це, аж ніяк не божественне, чудо.

Тільки ж, розуміється, за однієї умови: щоб йому, бува, не підсунули чобіт Одеського заводу гумових виробів.

З цими чобітьми діла не буде.

Протікають одеські чобітки.

Воду в себе всмоктують, як губка.

Не важко уявити, як у таких чоботях себе почувають гірники шахти ім. Абакумова (трест «Рутченківвугілля»), яким доводиться працювати в мокрих забоях.

Таких новеньких, але вже ні на що не придатних гумових чобіт на шахті ім. Абакумова набралося щось з 10.000 пар.

А ось директора одеського заводу, що виготовляє браковані чоботи, це аж ніяк не турбує.

Він і без гумових чобіт наловчився сухим із води вибиратися.

П. КРАЙЗЕЛЬБУРД,
редактор газети «Слово шахтаря».

Шахта ім. Абакумова,
тресту «Рутченківвугілля».

КАЗКИ ВІДЕНСЬКОГО ЛІСУ

Приємно познайомитись з освіченою людиною. А коли вона ще й музикознавець, і в живопису немов риба в воді... Так і хочеться стати «руки по швам» і слухати, слухати...

«Візьміть «Полонез» Огінського. Яка глибина, скільки хорошого здіймається в тебе на серці... А неповторні, чарівні «Казки віденського лісу» Шопена...».

І стоїш зачудований.

І зачудований забуваєш, що «Казки» — Штраусові, а не...

А співрозмовник далі пішов. До живопису.

«Вірите, я просто закоханий в «Останній день Помпеї» Леонардо да Вінчі...».

Приємно познайомитися з А. Ігнатюк, автором нарису «Яке ж хороше ти, життя!», і Л. Ноговським, редактором гайсинської газети «Трибуна праці», яка опублікувала цей нарис. Хочеться лише побажати, аби вони і надалі не цуралися музики та живопису. Скільки тут можливостей! Тут і «Запорожці»... Левітана, і «Кармен»... Рахманінова, і...

Гай-гай...

П. ВОРОБЙОВ,
передплатник газети «Трибуна праці».

Вінницька область.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Мандруючи «По різних широтах» (№ 17 журналу за минулий рік), Перець відкрив на станції Миколаїв поклади глини. Залягала вона у двох вагонах. Як показав аналіз, глина виявилася дуже хитрою: вона нікому не сказала, хто її хазяїн, і мовчки набивала собі ціну: за простій вагонів треба було платити близько 25 тисяч карбованців. Як показали дальші досліди, проведені Херсонським відділенням Одесько-Кишинівської залізниці, поклади утворилися з вини завідуючої технічною конторою ст. Миколаїв т. Климас. Тепер її знято з роботи.

Мал. Л. БОЙКА

— Не п'ю, батюшко, я недавно з лікарні — від алкоголізму лікувався.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Де ви купували таку помаду?

perec-ua.

perec-ua.

НА ЗГАДКУ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Мал. К. ЗАРУБИ

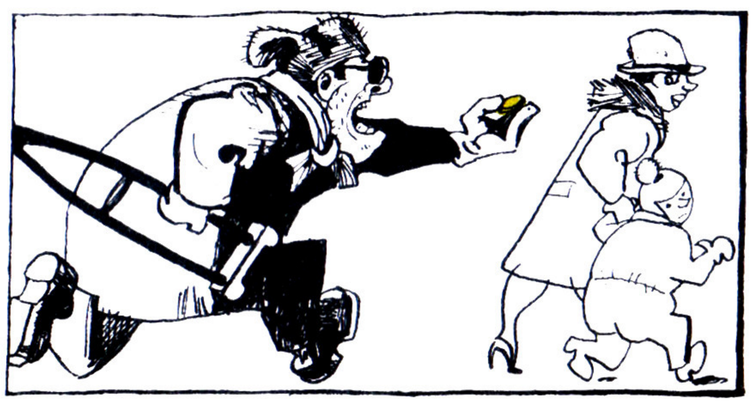

— Ей, громадяночко! Як не соромно калiку дурити: п'ятнадцять копійок старими вкинула!

— Ей ти, на дереві, — посміхнися!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Без слів.

http://perec-ua.livejornal.com

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

РУКОПИСИ НЕ ПОВЕРТАЮТЬСЯ

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79. Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 1 (540) (на украинском языке). Підписано до друку 18. XII. 1964 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 37319. Видавництво і комбінат друку **«Радянська Україна»**, Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06252. Тираж 500.000 прим.

Відсканував Любомир ОЛІЙНИК, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

Мал. БЕ-ША

ЧИМ НАПХАНИЙ, ТИМ І СМЕРДИТЬ.
(З африканських приказок).